

Червона шапочка  
Шарль Перро

Жила колись в одному селі маленька дівчинка, та така красуня, що кращої за неї, мабуть, ніхто й не бачив. Мати любила її до нестями, а бабуся ще більше. Добра бабуся зшила для внучки червону шапочку, яка була їй так до лиця, що дівчинку всі почали звати Червоною Шапочкою.

Одного разу мати напекла пиріжків і каже:

– Піди до бабусі, довідайся, як вона поживає, бо мені казали, що вона нездужає. Віднеси їй пиріжка і цей горщикок масла.

Червона шапочка

Червона Шапочка хутко зібралась та пішла до своєї бабусі, яка жила в іншому селі.

Йде вона лісом, коли раптом зустрівся їй вовк. Йому відразу ж захотілося з'їсти дівчинку, але він не наважився це зробити, бо поблизу в лісі були лісоруби. От він питає, куди вона йде.

Червона шапочка

Бідна дівчинка, не знаючи, що дуже небезпечно зупинятися в лісі і слухати вовка, відповідає йому:

– Я йду навідатись до своєї бабусі й несу їй пиріжок та горщикок масла, які матуся передала їй.

– А чи далеко вона живе ? – питає вовк.

– Так, далеко, – відповідає йому Червона Шапочка, – он за тим вітряком, бачите, в першому будиночку в селі.

Червона шапочка

– Гаразд, – каже вовк, – я теж піду до неї навідаюсь. Я ось цієї стежкою піду, а ти йди он тією, побачимо, хто з нас швидше прийде.

Червона шапочка

І вовк щосили побіг найкоротшою стежкою. А дівчинка пішла довшою стежкою та ще гралася, збирала горіхи, бігала за метеликами і робила букети з квіточок.

Червона шапочка

Вовк миттю добіг до бабусиноного будиночка і постукав у двері: тук-тук.

– Хто там?

– Це ваша внучка, Червона Шапочка, – відповів вовк, змінивши голос. – Я принесла вам пиріжка і горщикок масла. Це матуся передала.

Добра бабуся лежала в ліжку, бо справді трохи нездужала. Вона гукнула йому:

– Смикни за мотузочку, клямка й відкриється.

Вовк смикнув за мотузочку, і двері відчинилися.

Червона шапочка

Тут він накинувся на бабусю і зжер її одразу, бо він уже понад три дні нічого не їв. Потім зачинив двері, ліг на бабусине ліжко і почав чекати Червону Шапочку.

Незабаром дівчинка прийшла і постукала: тук-тук.

- Хто там?

Червона Шапочка спочатку перелякалась, почувши грубий голос вовка, але потім подумала, що, мабуть, у бабусі нежить, і відповіла:

- Це ваша внучка, Червона Шапочка. Я принесла вам пиріжка і горщик масла. Це матуся передала.

Вовк гукнув їй трохи ніжнішим голосом:

- Смикни за мотузочку, клямка й відкриється.

Червона Шапочка смикнула за мотузочку, і двері відчинилися. Побачивши, що дівчинка увійшла до кімнати, вовк сховався під ковдру та й каже:

- Поклади пиріжок на скриню і горщик там постав, а сама йди леж зі мною.

Червона Шапочка лягла в ліжко і дуже здивувалась, коли побачила, який вигляд в її бабусі.

- Бабусю, які ж у вас руки великі! - каже вона.

- Це щоб міцніше тебе обнімати, онученько!

- Бабусю, які ж у вас ноги великі!

- Це щоб краще бігати, дитинко!

- Бабусю, які ж у вас вуха великі!

- Це щоб краще чути, дівчинко!

- Бабусю, які ж у вас очі великі!

- Це щоб краще бачити, онученько!

- Бабусю, які ж у вас зуби великі!

- А це щоб тебе з'їсти!

Червона шапочка

З цими словами злий вовк накинувся на Червону Шапочку і з'їв її.

Червона шапочка

Але на щастя, в той самий час мимо будиночка проходили лісоруби із великими сокирами. Вони почули шум, вбігли до будиночка та вбили вовка. А потім розрізали йому череву, а звідти вилізли бабуся й Червона Шапочка, живі та здорові.